

ISSIZ VEDA

Saçlarında gecenin hiç geçmeyen siyahı
Ve ııssız bir telaş kapanan gözlerinde
Kaygısız hülyaların seni vuran o ahı
Paslı bir bıçak gibi duruyor ezberinde

Vakitsizdi gidişin yazda zemheri gibi
İliklere işleyen ayazdı yolculuğun
Hicran ki bir kuyuydu görünmüyordu dibi
Baktıkça derinleşen, yüzünde bir çocuğun

Ufuk kızıl kıyamet bir elemle yanıyor
Perdeliyor sabahı yumulmuş kirpiklerin
Bir annenin kalbinde bir deprem uyanıyor
Sarsıyor can evini tecellisi kaderin

Baharlar gelir geçer sensiz açmaz çiçekler
Dört mevsimde hazanı yaşayan bahçelerde
Eskiyen hatıralar hâlâ dönmeni bekler
Sesin yankılanırken gezindiğin yerlerde

Göğün eteklerinde günün rengi soluyor
Yatağından taşıyor gözyaşıyla ırmaklar
Bir sisli rüya ile hayalin kayboluyor
Gittikçe yaklaşıyor bulunduğun uzaklar

Adın ki İbrahim'e Rabb'inin hediyesi
Dost olasın o Rabb'e teslim edip yüzünü
Kilitli dudaklarda çınlar sükûtun sesi
Yürekler bin susuşla süzerken gökyüzünü

Ne olaydı saatler geriye sarılaydı
Bir el seni tutup da çekeydi o zamandan
Gözlerindeki çıngı boşluğa savrulaydı
Ve bahsedeydik şimdi mutlu bir hatırandan

Mehmet Osmanoğlu